ס פ ו ר ט

כדורגל
הכדור לא עגול

שמש אביבית זרחה השבת. הברומטר הראה עלייה ניכרת במדת החום. היה נדמה שלפחות בשל כך, ולאחר גל הקור שחלף בארץ, יתחממו גם הרגליים הקפואות, יב־עטו במשנה מרץ בכדור. אולם גם העובדה שהטבע העניק שמים בהירים בלב החורף לא הועילה. לגבי הכדורגל הישראלי היתה זו שבת קודרת, השניה במשך שנה, שהר־כיחה, למי שלא ידע עד עתה, את הגיחוך המדהים בהלבשת ספורטאים בבגדים בעלי צבעים מפלגתיים.

עוד בעונה שעברה הוצג הניצוץ: באחת השבתות השחורות ביותר בספורט הישראלי, התמסרו כמה קבוצות חזקות של מכבי והפועל לאחיותיהן החלשות, ניסו להציל אותן, על ידי הפסד מבויים, מירידה לליגה השניה. לאוהדי הספורט היתה זו אזהרה חמורה למה שהם עלולים לראות בעתיד עבור כספם. העתונות רתחה, דעת הקהל געשה מכעס. ההתאחדות לכדורגל, המור־כבת פיפסי־פיפטי מנציגי שני האיגודים הג־דולים, הגיעה, כמובן, למבוי סתום, הסתפקה באזהרה חמורה.

מועמדות לא־בטוחות. השערוריה השתתקה, שתי קבוצות, של מכבי והפועל מראשון לציון, תפסו את מקומן בליגה שניה — הירידה היתה גם היא פיפטי־פיפטי — הנזק היה הדדי.

השנה היה המצב שונה. קבוצת בית"ר תל־אביב נדחקה למקום האחרון, הפכה מוע־מדת בטוחה ליציאה מהמסגרת. לידה נחה גם קבוצת הפועל־בלפוריה, שחבריה היו עסוקים מדי בעבודה חקלאית בעמק. אולם למרות שרק שתי קבוצות יורדות מדי שנה מהליגה הראשונה, היו כנראה האחרות לא בטוחות ביותר: הבדל הנקודות היה קטן. ששת המשחקים האחרונים של הסיבוב השני עלולים היו להפוך את הקעריה על פיה.

הצגה לא מברחת. השבוע עדיין לא תיאר איש מהצופים בחיפה, כי הוא עומד לחזות במערכה שניה של "השבת השחורה." מכבי פתח־תקוה, שיצא בתיקו עם קרוזדו (העולם הזה 842) ומתעתד לצאת לסיור בתורכיה, התייצב למשחק ליגה מול מכבי חיפה. העדיפות היתה מובטחת לפתח־תקוה, אך היא החלה את המשחק בהצגה, שנמשכה עד הסיום בשתי מערכות לא מבדחות ביותר. שמואל בן־דרור, הפתח־תקואי הותיק, גגע בכדור בידו, אך החיפאים שלחו את הכדור ישר לידי השוער חיים בוך.

משך 50 דקות השתעשו הפתח־תקואים בכדור, אולם שום דבר לא עזר להם: הם הבקיעו שני שערים.

אז בא החלק המעניין שבהצגה: שלושה משחקני פתח־תקוה, ביניהם גם בוך, נטשו את המגרש, לא שמעו לתחנוני מנהליהם לחזור לשדה. אחד־עשר החיפאים מצאו כר נרחב עם הרבה פרצות, הבקיעו שלושה שערים וזכו בשתי נקודות יקרות.

תירוצים לא־מצלצלים. הלהבה החלה להעלות עשן סמיך. עתונות הפועל האשימה את מכבי בביום המשחק. ריח אבק שריפה החל נודף במסדרונות ההתאחדות. אך הפתח־תקואים משכו בכתפיהם. "היה ריב ביניינו," טענו. גם אוהדי מכבי אחרים מהרו לתרץ את הפרשה בטענה הידועה ש"הכדור הוא עגול," הזכירו שני משחקי שבת אחרים, בהן יצאו קבוצות חלשות של הפועל בנצחון ותיקו נגד חזקות מהן.

אולם התירוצים לא צלצלו הפעם באוזני אוהדי הכדורגל.

אתלטיקה קלה
מספ"ק לשלוש שנים

השבוע החליטה התאחדות הספורט היש־ראלית לשגר רק עשרה ספורטאים למשחקי אסיה במאניל, הפיליפינים, בחודש מרץ, 1954. למרות שהקלף הישראלי החזק היה הכדורסל והכדורגל, נכנעו העסקנים לחצי־שובים הכספיים (2000 דולר לכל אדם), החליטו להופיע בקבוצה מעורבת של את־לטים, שחיינים מתאגרפים, ליצור על ידי כך רושם של ייצוג מקיף ועם זאת יותר זול.

לפחות אחד מתוך העשרה לא חשש למ־קומו, כמו שאר המועמדים היה זה אריה גליק, אלוף ישראל בריצות 400, 800, ומייצ־גה במשחקי הלסינקי אשתקד (ראה תמונה). אריה קיבל לפני חודשים ספורים סטיפנדיה בעזרת המאמן היהודי האמריקאי ארווין מונד־שיין, הצטרף אל ששת אלפי תלמידיה ותל־מידותיה של מכללת אדלפי בניו־יורק, הח־ליט להשתלם כמאמן ספורט, ביחוד לאת־לטיקה קלה.

רק דואר־אוויר. באולמיה הסגורים, בעלי מסלול העץ, החל גם אריה (חבר הפועל תל־אביב) להתאמן לשיפור תוצאותיו, נעזר בהדרכתו של ברני מאייר, אלוף ה־מכביה בהדיפת כדור ברזל. לאחר עבודה מפרכת, שנמשכה גם בימי חג המולד, הת־כונן גליק לעונת תחרויות קצרה של שלושה חודשים, בה נאלץ הרץ הישראלי להניע את אבריו 28 פעמים. "סכום כזה היה מספיק בארץ לשלוש שנים," כותב גליק. מבית קרובים בו הוא גר, נוסע גליק מדי בוקר למכללה, מבלה בה עד שעה מאוחרת אחר הצהרים, מתאמן לקשה ומסיים את הלילה בעבודה בקונסולית ישראל בניו־יורק. למ־רות זאת, הוא משוכנע שתוצאותיו תהיינה משובחות והוא יהיה ראוי לבצע את הק־פיצה הקצרה למאנילה. "הכסף לנסיעה אינו בעייה, רק שלחו הזמנה," כותב גליק. הבעייה הכרונית של ישראל נפתרה, לגבי ספורטאי אחד לפחות. הזמנה, כידוע אינה עולה יותר מאשר דמי־משלוח של מכתב בדואר אוויר.

אריה גליק מוכיח בריצה מוקדמת ל־800 מטרים בהלסינקי
"הכסף אינו בעיה!"

גולף
האלוף סיפר בדיחה

ערב חג המולד הלכו עתונאי ספורט בריי־טיים ואמריקאיים לקלפי. לא היו אלה בחי־רות לנשיאות או לפרלמנט. כמנהגם מאז ומתמיד, בחרו בספורטאי השנה, האיש שעשה יותר מכל אחר בשנת 1953.

התפוצה גדלה, הביאה בחובה גם הפתעה לא מעטה: שום אתלט, שחקן כדורגל, רוגבי או בייסבול לא נבחר. רוב העתונים הצביעו דווקא על אדם קל משקל (65 קילו), בעל פנים חטובות, שהחזיק בידו, במשך רוב השנה, מקל דק מעץ אגוז שבקצהו הזדנבה בלוטה משונה. היה זה ויליאם בנימין ("בן") הוגן, אלופה הבלתי מעורער של ארצות־הברית בגולף.

בן (41), שגדל בעוני נורא כמוכר עתונים יחפן, הפך לשחקן גולף מקצועי, דבר המכ־ניס לו כיום רווחים עצומים. משך שנים, עד פרוץ מלחמת העולם השניה, לא היה חביב הקהל, למרות היותו אלוף. הסיבה: אופיו הנוקשה. מעולם לא ענה על שאלת עתונאי. בשדה הירוק היה תמיד רציני וחסר חיוך. כאשר כתב עליו פעם העתונאי הגיו־יורקי החריף, בוב ברומבי, מאמר על אי־שיתוף הפעולה של בן עם העתונות, הזמין אותו האלוף לשיחה בת 15 דקות, בה לא אמר אף מילה, רק נעץ בעתונאי את מבטו.

זכורות זעירים, שיאים. הכל השתנה כאשר חזר משרותו בחיל האויר בצ־סיפיק. הוא חזר שונה לחלוטין, החל להת־חבב אט אט על הקהל. שיאיו המדהימים בדיוק הקליעות אל הבורות הזעירים, ומכתו העצומה שהטיסה את הכדור הקטן והלבן במהירות של 150 קילומטרים לשעה הל־יכו המונים. בן היה, למעשה, מפרסמו האמיתי של המשחק הבלתי־מושך.

הוגן לא התפעל מהפופולריות שלו. הע־צומה אף לגבי מתאגרפים ושחקני בייסבול. הוא הופתע רק מבחירתו על ידי ירחון הספורט הבריטי וורלד ספורט, שקוראיו נתנו לו את רוב קולותיהם לאחר ביקורו בבריי־טניה, השנה. בסקוטלנד, מקום מוצאו של המשחק, החליט פעם בן להתבדח, אמר לסקוטים כי הדשא הוא יותר מדי גבוה, ואי־שם בארצות הברית, בביתו, ישנה מכונה לקצירת דשא אותה יעניק במתנה למטפלים.

הסקוטים לא צחקו. יותר גרוע: כמה עתונים התלוננו על האמריקאי החצוף שלעג למגרשים הטובים בעולם. לדעתם.

"לקחתי את כספי ומיהרתי לטוס הביתה," סיפר הוגן. הוא היה משוכנע שאמר את המלה האחרונה באיים הבריטיים לכל ימי חייו. הוא טעה. אחוז הקולות הגבוה ביותר בא מבריטניה, שהבינה, כנראה, סוף סוף את הבדיחה.

תשבץ ידיעות

מאת הקורא עזרא טראבולוס, ירושלים

מאונן: 1) חברת ביטוח ישראלית; 5) לפתע; 10) הוא קוצר את יבול הדבורים; 12) רוסיה הציעה אותו, לאחרונה, לישראל; 14) סוג של מכונית משא; 16) שם פרטי; 18) ענן, שמן; 19) המצביא הגרמני הנערץ על־ידי האנגלים והאמריקאים; 21) מגדולי הציירים; 22) תבלין תנ"כי; 23) ירק מתור־מל; 24) נזכר למעלה; 25) מארצות השפלה; 27) עוף אגדי; 30) רכוש; 31) בעל חווה גרמני; 33) תואר אצולה מערב־אירופי; 35) הגידול שנתן את שמו לאחד הימים במרחב; 36) כתב־עת ספרותי; 38) בית המשפט העל־יון בימים קדומים; 39) אבי שמשון; 40) איתו מעלים למשלה; 41) אוהב ריב; 43) אית, סימן; 44) שבועה; 46) מלון, בלועזית; 48) ממפקדי ליל הגשרים; 49) אשה היושבת ליד ההגה.

מאונך: 2) סכום; 3) מכובד הפרסים בעולם; 4) שם פרטי באידיש, צבי; 6) מצוי בפרדסים; 7) מכסה־בד, לכבוד ולמסתור; 8) יחידת חשמל; 9) אלומיניום, בעברית; 11) גדול הציידים; 13) מכה ישראלית; 15) "טול ... מבין עיניך"; 17) חנות תל־אבי־בית, תמורה מלאה לכספך; 18) מושבת כתר בריטית; 20) ריב; 23) בעין ובידו, זורת בשני המקרים; 26) מזמור לערב שבת; 27) בשפת הים; 28) למעלה; 29) מסבוא; 31) גאותנות; 32) שלטון, בעברית של המשנה; 34) גמד; 35) מיוצגת באו"ם, אך לא על־ידי ממשלתה; 37) בבית החולים וב־משפחה; 39) צמח רפואה; 42) צבע; 44) אותו אפשר לכתוב בשבע שגיאות; 45) דוד ליהונתן; 47) היום בעומר בו פסקה המגפה.

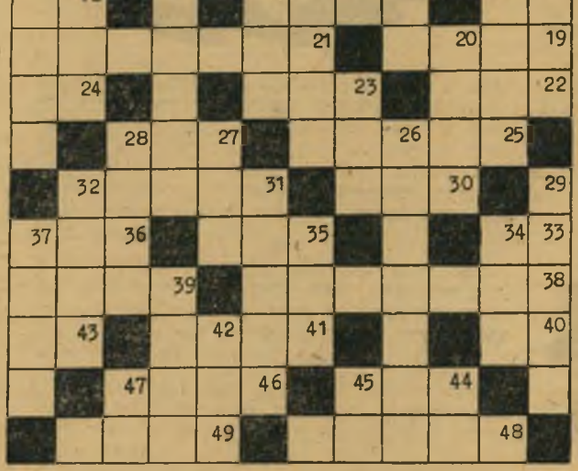

פרס ספר על פתרון התשבץ הגי־אוגרפי ניתן לקורא ע. מאיר, המ־גיד 2, תל־אביב, עם מחמאותיו של "העולם הזה": הוא מצא על־ידי פתרון גם את התכנית הנכונה של התשבץ, שהוחלפה במתכוון, כפי שנאמר במכתב העורך (העולם הזה 844).